

fjerne sig fra Kyften, er der jo ingen Grund til at frygte denne Bestemmelse. Jeg vil sætte Pris paa den, fordi der tidligere har foreligget et Tilfælde for Domstolene, hvor netop en Mand, som ganske sikkert havde gaaet paa Landjorden, da han blev opbaget, sprang ud paa Sfen foran Landjorden og ganske vilig stillede sig der, og den jagtberettigede kunde i dette Tilfælde ikke gøre det allermindste — I § 7 har Udvalget foreslaaet nogle Endringer vedrørende det Tilfælde, at Jordbrugeren selv søger at skaffe sig Fred for Bildtet. Bestemmelsen gaar her ud paa, at han ikke skal være pligtig til at aflevere det fældede Bildt til den jagtberettigede, men det er tilstrækkeligt, at han giver ham Meddelelse om, at Bildtet er fældet, saa skal den jagtberettigede selv afhente det, og hvis han ikke afhenter det, tilfalder Bildtet Jordbrugeren. Det sidste er altsaa en Formuefordel for Jordbrugeren, som jeg egentlig ikke synes, er vel begrundet. Han skal have Ret til at skaffe sig Fred paa sin Jord, men at han derigennem erhverver Ret til at beholde Bildtet, altsaa til en økonomisk Fordel, synes der mig ikke nogen Grund til. Der maatte vel kunne træffes en anden Ordning end denne, der gaar den jagtberettigede lovlig nær. — Nu kommer jeg til en Endring, som jeg maa sige, jeg ikke paa nogen Maade er i Stand til at gaa ind paa. Det er Endringen til § 11, som omhandler Retten til at nedstjude omstreffende Hunde. Jeg skal her minde om den nugældende Bestemmelse. Der maa i saa Henseende skelnes imellem Jordbrugers Ret og den jagtberettigedes Ret. Jordbrugers Ret er afgjort ved Loven om Mark- og Væsfred af 1872, og der er altsaa Bestemmelsen den, at Jordbrugeren har Ret til at optage en Hund, der er løsgaaende paa hans Jord, og for dre Optagelsespenge, og disse udgøre 50 Ø. Hvis han forgæves har søgt at optage Hunden, saa kan han gøre et af to: Enten for dre, at Ejeren skal bøde for Ufred lige saa meget, som Optagelsespengene udgøre, eller ogsaa skaffe sig af med Hunden paa den Maade, han bedst ved og kan, det vil altsaa sige, at han kan ogsaa stjude den ned. Hvis den jagtberettigede tillige er Jordbruger, kan han selvfølgelig gaa frem paa samme Maade og har den samme Beskyttelse som Jordbrugeren, men ifølge Sagtloven af 1871 har den jagtberettigede tillige en videregaaende Ret. Han har, saaledes som Bestemmelsen i § 10 i denne Lov er bleven fortolket af Højesteret, en Ret til at stjude den omstreffende Hund ned, uden at han behøver at forsøge paa at optage den. Jeg

antager for mit Vedkommende, at samme Ret tilkommer ham paa Grunde, hvor han ikke selv er Bruger, naar Brugerens samtykker deri. Dette er altsaa den gældende Ret, men som man vil se, har Udvalget foreslaaet fuldstændig at omkalfatre denne Ret. Udvalget gaar for det første ud paa at give Regler, der ere fælles for Jordbrugeren og den jagtberettigede uden Hensyn til, om han er Bruger af Grunden eller ikke, og Reglen er da den, at saa vel Jordbrugeren som den jagtberettigede skal have Ret til at faa Hundens Ejer dømt Bøde, og det uden Hensyn til, om de have forsøgt at optage Hunden eller ikke. Og Bøderne ere meget betydelige; de sættes fra 4—20 Kr., og saaledes, at Bøden skal erlægges baade til Jordbrugeren og til den jagtberettigede, et underligt Forhold, idet Hundens Ejer saaledes kan komme til at bøde dobbelt, saafremt den jagtberettigede ikke tillige er Jordbrugeren, thi i saa Fald vil der vel kun være at erlægge enkelt Bøde. Hvis altsaa Jordbrugeren er en og den jagtberettigede en anden, vil Hundens Ejer kunne komme til at bøde fra 8—40 Kr. for den løsgaaende Hund. Hertil kommer saa endelig dette, at man i Lovforslaget har gjort Forsølgningen af Rettigheden til offentlig. Det forekommer mig, at her er en saa væsentlig Forandring i den gældende Ret, at den burde være begrundet noget mere, end slet er — jeg tror ikke, at den erede Ordfører indlod sig videre paa en Begrundelse af denne store Forandring i den gældende Ret. Mig forekommer det, at denne Regel er alt for rigoristisk, og at man slet ikke kan modtage den, og navnlig mener jeg, at man ikke kan gaa ind paa i denne Sagtlov at gøre noget Forandring i den Ret, der ifølge Loven om Mark- og Væsfred tilkommer Jordbrugeren. Man skal i denne Sagtlov kun bestæftige sig med den særlige Ret, man vil tillægge den jagtberettigede med Hensyn til omstreffende Hunde. Medens nu Endringsforslaget gaar ud paa at give Jordbrugeren og den jagtberettigede denne store Rettighed til at kræve Bøde af Hundens Ejer, skal jeg derimod erkende, at man er gaaet ganske anderledes frem over for den jagtberettigedes Ret til at nedstjude Hunde, thi den er i Grunden ganske ophevet. Det vil jo let ses, at den Ret, man der giver den jagtberettigede, er saaledes betinget, at ingen jagtberettiget kan komme til at benytte den. Han maa nemlig ikke nedstjude Hunden første Gang, den er paa hans Jord, han skal vente, til den anden Gang kommer paa hans Jord, og naar han saa nedstjuder den, skal han bevise, at den Hund er en ukendt Hund. Den maa hverken